

"Sallai Berta - Cím nélkül.

Magányosan ébredtem,
rá a csúf valóságra,
csomagjaim utazáshoz,
készültek ki holnapra.
Kis sárga kabátkám,
parányi mancsomban
mackom szorítottam,
mint a jövő lényemet.

Szorongat, szorít, megfullaszt
a valóság, és hogy nem tudom
viszont látom e kishazám.
a szomszéd nénit aki,
csak átkopog, mert mindig
hangosan főzöm életem.

A kutyus, az utca, kő, napsugár
csomagolom mert nem tudom
mi, mikor, hol lesz reggel
madárhang helyett üvöltés
csontigtható, belémvály.
Nyilal, szúr és bánt, virít
apro mancsom felett
a tetoválás. A pecsét
hogy ki vagyok, ez?
És az? Hozzám dől
millió test, egyszerre
lélegzik de nem a friss
levegőt. Átható búzt és
sanyarú jövőt.

Nem látom, nem érzem,
nem tudom. Nem tudom,
mi, mikor, hol, lesz reggelem
és az éj végét sem nézhetem
a füsttől, hamutól, megrázó búztól.

Tar fejek, gödörnyi élet;
cseppekben a könnyörgés,
térdre nyom a végzet.
Felnézek, de szavam bennem reked
mint a jövő fénye, kialszik,
legurul egy könnycsepp, de örülök,
hogy még ember vagyok.

Arrébb taszít a cső,
puszta réműlet, borsozó
bőr, borsot, borsót
levesembe képzelem
és képtelen étkezem is
csak képzelem. De
én most itt állok,
és emlékszem. Mikor először
láttam a napsugarat
Újjászületve, meggyalázottan;
De, már nem egyedül.
Láttam hogy bőröndöm
ott áll, üres keserűség
tölti ki, s mellette öröm,

és remény, megmaró és mérgező
kígyóként tekereg, és bekúszik
orromba az illattal,
ami jelzi hogy jönnek;
jönnek és jöttök ti is
mint mi, de én nem felejték
és szakadt cipzárral,
mackóval, sárga kabáttal,
bőrrel, csonttal, csak
ami maradt, itt állok
szembenézek a múlttal
mely pecsétet nyom
népemre, de nem szánkra
és ordítok mint rég a nyomor;
ellenállva viszem a zászlót,
a követ és a mackót s a pecsétet,
mindent mi én vagyok,
egy szebb jövő szívemben
édesgetett reményével."

©2017, Élet menete